

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5Csp/10/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218200313
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8218200313.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: O. N., R.. XX.XX.XXXX, D. D. U. XXXX/XX, XXX XX D., právne zastúpenej advokátom: JUDr. Peter Vachan, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1 367,80 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 1 367,80 Eur, a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňi priznáva voči žalovanej 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 14.02.2018 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 1 367,80 Eur a náhrady trov konania.

2. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že 14.11.2012 uzavrela so žalovanou zmluvu o úvere č. 800502441 (ďalej len „úverová zmluva 1“), na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyňi úver v sume 300,- Eur za poplatok vo výške 288,- Eur, takže celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa za úver žalovanej zaplatiť bola 588,- Eur (300 + 288), ktorú sumu sa žalobkyňa zaviazala splatiť v 12-tich mesačných splátkach po 49,- Eur, pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) vo výške 300,29 %, pričom na splatenie tohto úveru žalobkyňa zaplatila žalovanej celkovo sumu 1 124,48 Eur. Podľa žalobkyne bol úverovou zmluvou 1, založený medzi ňou ako spotrebiteľom a žalovanou ako veriteľom (dodávateľom) právny vzťah spotrebiteľského charakteru s tým, že podotkla, že pre spotrebiteľsko-dodávateľské vzťahy je príznačné, že dodávatelia predkladajú spotrebiteľovi k podpisu nimi vopred predpripravené úverové zmluvy formulárového typu, znenie ktorých spotrebiteľ nemá príležitosť ovplyvniť a môže len návrh v zmluve prijať alebo neprijať a zmluvu neuzavrieť. Žalobkyňa ďalej uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, úverová zmluva 1, musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v jeho znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy 1 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Podľa žalobkyne úverová zmluva 1 neobsahuje všetky zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a to konkrétne podľa žalobkyne v nej absentuje rozpis jednotlivých splátok na sumu, ktorá sa z tej ktorej splátky pripíše na splatenie istiny, úrokov či iných poplatkov a v akom poradí sa jednotlivé splátky budú priradzovať k jednotlivým nesplateným zostatkom; ďalej v úverovej zmluve 1 nie je uvedená ročná úroková sadzba a napokon v nej uvedená RPMN vo výške 300,29 % je podľa žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi, z ktorých dôvodov je podľa žalobkyne potrebné úverovú zmluvu 1, považovať podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov a preto žalobkyňa mala povinnosť vrátiť

žalovanej iba jej poskytnutú sumu úveru (300,- Eur) bez poplatkov a úrokov. Z uvedeného dôvodu má žalobkyňa za to, že sumou, ktorú žalovanej zaplatila na splatenie úveru, v rozsahu ktorou táto suma prevyšovala istinu úveru sa žalovaná bezdôvodne obohatila a preto by túto sumu žalovaná mala titulom bezdôvodného obohatenia vrátiť žalobkyni, t.j. žalovaná by mala vrátiť sumu 824,48 Eur (1 124,48 - 300). Okrem toho žalobkyňa podotkla, že poplatok 288,- Eur, ktorý mala žalovanej za jej poskytnutý úver zaplatiť, tým že predstavuje takmer 100 % sumy istiny úveru, je v rozpore s dobrými mravmi na preto je jeho dojednanie absolútne neplatným.

Žalobkyňa tiež uviedla, že 14.01.2013 uzavrela so žalovanou aj zmluvu o úvere č. 800502571 (ďalej len „úverová zmluva 2“), na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyni úver v sume 450,- Eur za poplatok vo výške 438,- Eur, ktorý pozostával z úroku vo výške 39,15 %, čo predstavovala suma 176,18 Eur a z administratívnych poplatkov vo výške 261,82 Eur (176,18 + 261,82), takže celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa za tento úver žalovanej zaplatiť bola 888,- Eur (450 + 438), ktorú sumu sa žalobkyňa zaviazala splatiť jednou splátkou v sume 888,- Eur do 16.01.2014, pričom na splatenie tohto úveru žalobkyňa zaplatila žalovanej celkovo sumu 993,32 Eur. Podľa žalobkyne je aj tento vzťah medzi ňou a žalovanou, ktorý bol založený úverovou zmluvou 2, vzťahom spotrebiteľského charakteru, pričom, pričom aj v tomto prípade úverová zmluva 2, nemá všetky zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a to konkrétne v úverovej zmluve 2, uvedená RPMN 97,33 %, ako aj úroková sadzba vo výške 39,15 %, sú v rozpore s dobrými mravmi a teda sa majú za nedojednané s tým, že žalobkyňa podotkla, že v čase uzavretia úverovej zmluvy 2, bola priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami iba vo výške 7,98 %, ktorú sadzbu neprimerane prevyšuje úroková sadzba uvedená v úverovej zmluve 2 a aj preto je v rozpore s dobrými mravmi a teda neplatná. Okrem toho, v súvislosti s úverovou zmluvou 2, žalobkyňa tiež uviedla, že v rozpore s dobrými mravmi je aj dojednanie o sume administratívnych poplatkov vo výške 261,82 Eur, ktorá suma je vzhľadom na istinu úveru (450,- Eur) neprimeranou, pričom v tejto spojitosti žalobkyňa argumentačne odkázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 134/2016 z 26.07.2016. Z uvedených dôvodov je podľa žalobkyne potrebné aj úverovú zmluvu 2, považovať podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov a preto žalobkyňa mala povinnosť vrátiť žalovanej iba jej poskytnutú sumu úveru (450,- Eur) bez poplatkov a úrokov, takže žalobkyňa má za to, že sumou, ktorú žalovanej zaplatila, v rozsahu ktorou táto suma prevyšovala istinu úveru sa žalovaná bezdôvodne obohatila a preto by túto sumu žalovaná mala titulom bezdôvodného obohatenia vrátiť žalobkyni, t.j. žalovaná by mala vrátiť sumu 543,32 Eur (993,32 - 450).

Celkovo by tak titulom bezdôvodného obohatenia a to tak z úverovej zmluvy 1, ako aj z úverovej zmluvy 2, mala žalovaná vrátiť žalobkyni sumu 1 367,80 Eur (824,48 + 543,32).

Žalobkyňa podotkla, že aj napriek mnohokrát a opakovane judikovaným zverom, ako aj napriek upozorneniu Európskej komisie ohľadom zneužívania veriteľských práv spoločnosťou žalovanej a aj napriek tomu, že tieto závery sú žalovanej známe, stále sú nepochybné snahy žalovanej obohacovať sa na úkor spotrebiteľov, preto podľa žalobkyne, pre posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia by sa malo vychádzať v tomto prípade, s poukazom na judikatúru v obdobných veciach, z 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty, pretože žalovaná podnikajúca v oblasti poskytovania úverov spotrebiteľom, by mala byť znalou a mala by dodržiavať právne predpisy upravujúce spotrebiteľskododávateľské vzťahy a navyše mala vedomosť o súdmi konštatovaných jej neprijateľných zmluvných dojednaniach.

3. Prílohou žaloby boli: úverová zmluva 1 zo 14.11.2012 (práv strana); úverová zmluva 2 zo 14.01.20213 (prvá strana) a výpisy z klientskej zóny žalovanej o úhradách žalobkyne.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že sa v celom rozsahu nestotožňuje s argumentáciou žalobkyne, pričom v súvislosti s úverovou zmluvou 1 zo 14.11.2012 konkretizovala, že má za to, že ju nemožno vyhodnotiť ako bezúročnú a bez poplatkov, pretože obsahuje všetky zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa žalovanej v úverovej zmluve 1 zo 14.11.2012 je jasne uvedené, že žalobkyňa sa jej poskytnutý úver zaviazala splácať v 12-tich mesačných splátkach po 49,- Eur s termínom splatnosti k 16.12.2013, takže podľa žalovanej nemožno konštatovať, že v tejto úverovej zmluve 1 absentuje údaj o výške, počte a termínoch splátok, pretože tento je v úverovej zmluve 1 jasne uvedený. Podľa žalovanej v úverovej zmluve 1 neabsentuje ani údaj o úrokovej sadzbe, pretože táto je uvedená v dokumente označenom ako „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, podľa ktorého úroková sadzba bola 32 % ročne, pričom označený dokument žalobkyňa prevzala spolu s úverovou zmluvou 1, čo potvrdila aj svojim podpisom, a aj z bodu 10. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru má vyplývať, že poplatok, ktorý mala žalobkyňa za poskytnutý úver zaplatiť pozostával

v 1/3 z úroku, ktorý bol v danom prípade 32 % p.a. a z 2/3 bol tvorený administratívnymi poplatkami za vyhotovenie a uzavretie úverovej zmluvy 1. Podľa žalovanej v úverovej zmluve 1 je uvedená aj RPMN, ktorá bola vypočítaná podľa vzorca v prílohe 2. zákona o spotrebiteľských úveroch, s využitím údajov v nej uvedených.

Podľa žalovanej nemožno vyhodnotiť ako bezúročnú a bez poplatkov ani úverovú zmluvu 2. zo 14.01.2013, pretože aj z tejto zmluvy vyplýva, že žalobkyňa sa na jej základe poskytnutý úver zaviazala splatiť jednou splátkou v sume 888,- Eur a to do 16.01.2014, preto ani v tomto prípade, podľa žalovanej, nie je možné hovoriť o absencii údajov o výške, počte a termínoch splátok, pretože tento je v úverovej zmluve 2 jasne uvedený s tým, že splátka 888,- Eur pozostávala z istiny úveru v sume 450,- Eur a z poplatku, ktorý bol v 1/3 opäť tvorený úrokom v sume 176,18 Eur, čo zodpovedalo ročnej úrokovej sadzbe 39,15 % zo sumy istiny a z 2/3 pozostával z administratívnych poplatkov v sume 261,82 Eur. Podľa žalovanej žalobkyňa ešte v deň uzavretia úverovej zmluvy 2, požiadala o splátkový kalendár, na základe čoho žalobkyňa 14.01.2013 uzavrela so žalovanou aj „Dohodu o plnení v splátkach“ (ďalej leb „dohoda o splátkach“), v zmysle ktorej sa žalobkyňa zaviazal jej poskytnutý úver splatiť žalovanej v 12-tich mesačných splátkach po 74,- Eur vždy k 16. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 16.02.2013, ktorú dohodu žalobkyňa uzavrela slobodne a z jej iniciatívy. Žalovaná ďalej uviedla, že v úverovej zmluve 2, uvedená sadzba RPMN 97,93 % je správna a bola vypočítaná podľa v tom čase účinných právnych predpisov a to pri priemernej RPMN 40,60 % s tým, že v dohode o splátkach bola uvedená iná RPMN 306,65 % a to z dôvodu, že pri dlhšom splácaní úveru sa navyšujú aj náklady, ktoré náklady boli vypočítané opäť podľa prílohy 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

V súvislosti s úverovými zmluvami žalovaná podotkla, že v čase ich uzavretia nebolo účinným ustanovenie § 52 ods. 6 Občianskeho zákonníka (účinné od 01.06.2014), ktoré reguluje maximálnu prípustnú výšku odplaty a navyš s poukazom na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe z roku 2005, žalovaná poukázala, že pri určení sumy odplaty za poskytnutý úver je potrebné rozlišovať medzi bankou a nebankovým subjektom, ktorým je aj žalovaná s tým, že z dôvodu, že na rozdiel od bánk, ktoré majú svoje pohľadávky voči dlžníkom zabezpečené, nebankový subjekt znáša pri poskytnutí úveru inej osobe väčšie podnikateľské riziko ako banka a teda je oprávnený určiť si aj vyšší úrok za jeho poskytnutie. Preto podľa žalovanej je žalobkyňa, ktorá znáša dôkazné bremeno, povinná v konaní preukázať, že od nej žalovaná za poskytnutie jej úveru v čase jeho poskytnutia požadovala neprimerane vysokú odplatu v porovnaní s úvermi poskytovanými v tom čase inými nebankovými subjektami, s tým, že žalobkyňa v čase uzavretia úverových zmlúv, tieto uzavrela slobodne, pričom sa mohla rozhodnúť, či zmluvné podmienky prijme alebo nie, pričom žalobkyňa nevyužila ani svoje právo do 14 dní od ich uzavretia od zmlúv odstúpiť, ak by sa domnievala, že sú pre ňu nevýhodnými. V ďalšom žalovaná bez ďalšej svojej argumentácie, poukázala na rozhodnutie SD EÚ z 09.11.2016 C -42/15, podľa ktorého s odkazom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 úverová zmluva nemusí byť nevyhnutne v jednom dokumente; členské štáty si môžu vnútroštátnou úpravou regulovať, aby zmluvu a všetky jej náležitosti podpísali obidve zmluvné strany a aby si určili podmienky bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv a napokon, že súčasťou úverovej zmluvy nemusí byť amortizačný rozpis jednotlivých jeho splátok. Napokon žalovaná uviedla, že v danom prípade nenastal ani jeden zo zákonných dôvodov bezdôvodného obohatenia, keďže ani jedna z úverových zmlúv 1 a 2 nebola vyhlásená za neplatnú, súčasne žalovaná uviedla že na to, aby bolo jej konanie v čase ich uzavretia definované ako úmyselné, nepostačujú iba všeobecné tvrdenia o jej zaužívanej praxi pri uzatváraní úverových zmlúv, ale muselo by byť preukázané, že v čase uzavretia úverových zmlúv 1 a 2 žalovaná vedela alebo aspoň bola uzrozumená s tým, že sa bezdôvodne obohacuje s tým, že žalovaná podotkla, že režim bezdôvodného obohatenia nepodlieha spotrebiteľskej právnej úprave a navyše úverové zmluvy boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka. Z uvedených dôvodov žalovaná navrhla žalobu zamietnuť. Prílohou vyjadrenia bola nedatovaná a nepodpísaná listina označená ako „Príloha k zmluve o úvere č. 800502441 Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere.“

5. Žalobkyňa vo svojom stanovisku (replika) k vyjadreniu žalovanej uviedla, že je nesprávny výklad § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch prezentovaný žalovanou, v zmysle ktorého by pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy museli byť splnené kumulatívne všetky podmienky v tomto ustanovení zmienené. Žalobkyňa v tej súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 105/2016 z 26.09.2016, podľa ktorého na vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy postačuje ak nie je splnený čo už aj len jeden z predpokladov vymenovaný v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože ak by tomu tak nebolo, tak veriteľovi by postačovalo iba uzavrieť so spotrebiteľom písomnú zmluvu cit. „... a v zmluve neuviesť ani jednu z vymenovaných náležitostí a následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti by sa tým vyhol a to

napriek tomu, že písomná zmluva by zákonom predpísané náležitosti neobsahovala.“ Podľa žalobkyne úroková sadzba 32 % je v rozpore s dobrými mravmi a to a poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 3/2017 z 22.06.2017, ktorý zasa vzhľadom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu tak SR ako aj ČR uviedol, že aj keď v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy zákon nereguloval maximálnu sumu odplaty za úver, neznamená to, že je akceptovateľným dojednanie akéhokoľvek úroku. Napokon žalobkyňa poznamenala, že RPMN v obidvoch úverových zmluvách prevyšuje priemernú RPMN o viac ako 100 % s tým, že na rozhodnutie súdu nemôže mať vplyv rozhodnutie českého súdu a ani komentár k zákonu. Žalobkyňa na žalobe trvala s tým, aby súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

6. Podľa vyjadrenia žalovanej (duplika), tá sa v celom rozsahu dovoľáva svojho skoršieho vyjadrenia vo veci, na ktorom trvá, pretože jeho obsah považuje za dostačujúci k vyjadreniu žalobkyne.

7. V zmysle dodatku č. 5 sp. zn. 1SprR. 5/2019 z 22.02.2019 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bardejov na rok 2019 došlo s účinnosťou od 27.02.2019 k zmene v osobe zákonného sudcu konajúceho a rozhodujúceho v tejto veci.

8. Okresný súd v danej veci nariadil pojednávanie na 14.06.2021, na ktoré boli riadne a včas predvolané obidve sporové strany, pričom právny zástupca žalobkyne svoju neprítomnosť, ako aj neprítomnosť žalobkyne riadne ospravedlnil podaním doručeným okresnému súdu 12.05.2021 so súhlasom konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti a žalovaná svoju neprítomnosť ospravedlnila podaním doručeným okresnému súdu 11.06.2021, taktiež so súhlasom konať a rozhodnúť v jej neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec prejednal a vo veci rozhodol v neprítomnosti sporových strán.

9. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie listinnými dôkazmi priloženými v spise a zistil tento skutkový stav.

10. Sporové strany uzavreli 14.11.2012 „Zmluvu o úvere“ č. 800502441 (ďalej len „úverová zmluva 1“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanej v sume 300,- Eur, ktorú sumu sa žalobkyňa zaviazala žalovanej zaplatiť navýšenú o poplatok v sume 288,- Eur, takže žalobkyňa tak mala zaplatiť celkovo sumu 588,- Eur a to v 12-tich mesačných splátkach po 49,- Eur, počnúc dňom 15.12.2012, pri RPMN 300,29 % s prehláseniami žalobkyne, že jednako finančné prostriedky sú jej poskytované na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania či podnikania a jednako, že sa oboznámila s úverovou zmluvou 1 a so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sa nachádzajú na zadnej strane označenej zmluvy, že s nimi súhlasí a že si ich prevzala.

Okresnému súdu bola žalobkyňou predložená úverová zmluva 1 bez znenia Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a tieto v rámci svojej procesnej obrany nepredložila ani žalovaná.

11. Z výpisu z klientskej zóny žalovanej vyplýva, že žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanej na splatenie úveru z úverovej zmluvy 1 (č. 800502441) sumu 1 124,48 Eur s poznámkou, že vo veci tohto úveru bol žalovanou podaný návrh na exekúciu s tým, že úver bol - 300,- Eur; celková dlžná suma - 3 174,70 Eur a splatené - 1 124,48 Eur.

12. Z listiny predloženej žalovanou, ktorá nie je podpísaná ani datovaná a ktorá je označená ako cit. „Príloha k zmluve o úvere č. 800502441 Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere.“ vyplývajú okrem údajov uvedených v úverovej zmluve 1 aj tieto údaje: cit. „Celková výška úveru (Maximálna výška alebo celková čiastka, ktorá bola dohodnutá v zmluve o úvere)“ 300,- Eur; doba trvania zmluvy 12 mesiacov; termín konečnej splatnosti úveru 15.11.2013; že z poplatku 288,- Eur je úrokom suma 96,- Eur a administratívnymi poplatkami suma 192,- Eur; cit. „úroková sadzba úveru alebo v prípade potreby rôzne úrokové sadzby úveru, ktoré sa vzťahujú na zmluvu o úvere“ 32 % ročne; priemerná RPMN 36,73 %; náklady v prípade oneskorených splátok 4 Eur/upomienka; cit. „čas počas ktorého je veriteľ viazaný informáciami poskytnutými pred uzavretím zmluvy o úvere“ od 01.12.2011.

13. Sporové strany uzavreli 14.01.2013 „Zmluvu o úvere“ č. 800502571 (ďalej len „úverová zmluva 2“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanej v sume 450,- Eur, ktorú sumu sa žalobkyňa zaviazala žalovanej zaplatiť navýšenú o poplatok v sume 438,- Eur, ktorý pozostával z úroku vo výške 39,15 % ročne z istiny poskytnutého úveru čo predstavovala suma 176,18 Eur a z administratívnych poplatkov za

vypracovanie a uzavretie úverovej zmluvy 2 v sume 261,82 Eur (176,18 + 261,82 = 438), takže žalobkyňa tak mala zaplatiť celkovo sumu 888,- Eur a to jednou splátkou v sume 888,- Eur do 16.01.2014, pri RPMN 97,33 % a priemernej RPMN 40,60 %. Súčasťou úverovej zmluvy 2 bolo aj prehlásenie žalobkyne, že sa oboznámila s úverovou zmluvou 2 a so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sa nachádzajú na zadnej strane označenej zmluvy, že s nimi súhlasí a že si ich prevzala.

Okresnému súdu bola žalobkyňou predložená úverová zmluva 2 bez znenia Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a tieto v rámci svojej procesnej obrany nepredložila ani žalovaná.

Aj napriek tomu, že žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe deklarovala, že k úverovej zmluve 2 bola so žalobkyňou uzavretá aj „Dohoda o plnení v splátkach“, táto okresnému súdu žalovanou predložená nebola.

14. Z výpisu z klientskej zóny žalovanej vyplýva, že žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanej na splatenie úveru z úverovej zmluvy 2 (č. 800502571) sumu 993,32 Eur s poznámkou, že vo veci tohto úveru bolo žalovanou zastavené vymáhanie s tým, že úver bol - 450,- Eur; celková dlžná suma - 5 588,58 Eur a splatené - 993,32 Eur.

15. Podľa § 290 CSP „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

16. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObchZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverových zmlúv 1 a 2 (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

17. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

18. Podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“

19. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

20. Podľa § 298 ods. 1 CSP „Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

21. Podľa § 53a ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy,

ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.“

22. Podľa § 39 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.“

23. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.“

24. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

25. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

26. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

27. Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Informácie podľa odseku 1 je veriteľ alebo finančný agent povinný poskytnúť prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je uvedený v prílohách č. 3 a 4, a to v listinnej podobe alebo v podobe zápisu na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Všetky dodatočné informácie iné ako v odseku 1 poskytne veriteľ alebo finančný agent spotrebiteľovi v samostatnom dokumente.“

28. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové

sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

29. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy 1 (14.11.2012) „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

30. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy 2 (14.01.2013) „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

31. Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.“

32. Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.“

33. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ „Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“

34. Podľa prvej vety § 100 ods. 1 OZ „Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).“

35. Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ „Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“

36. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou nepochybne existujú občianskoprávne záväzkové vzťahy spotrebiteľského charakteru a to titulom obidvoch úverových zmlúv 1 a 2, ktoré sú spotrebiteľskými zmluvami, pretože žalobkyňa pri ich uzatváraní vystupovala ako spotrebiteľ, keďže jej na ich základe boli poskytnuté úvery za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a žalovaná ako veriteľ pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch vystupovala ako dodávateľ s poukazom na predmet jej podnikania. Žalovaná nepopierala postavenie žalobkyne v dotknutých zmluvných vzťahoch ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úverov. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí obidvoch úverových zmlúv 1 a 2, vrátane podmienok, za ktorých boli úvery poskytnuté, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

37. V uvedených súvislostiach, v spojitosti s procesnou argumentáciou žalovanej, podľa ktorej sa v úverových zmluvách 1 a 2 zmluvné strany (žalobkyňa a žalovaná) dohodli, že všetky právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, je nutné, aby okresný súd na tomto mieste podotkol, že takáto dohoda z hľadiska súdnej kontroly zákonnosti by neobstála, pretože sa ňou obchádza cit. § 52 ods. 1 a nasl. OZ a teda v spojení s § 39 OZ je takáto dohoda neplatnou, keďže už samotný charakter zmluvných strán (dodávateľ a spotrebiteľ), negujúc pritom právnu úpravu na základe ktorej mala byť zmluva uzavretá, predurčuje charakter tejto zmluvy, ako zmluvy spotrebiteľskej spravujúcej sa prednostne režimom spotrebiteľskej právnej úpravy, ak je to v záujme spotrebiteľa. Okresný súd v tomto prípade, zákonom mu dané oprávnenie podľa cit. § 298 ods. 1 CSP, vysloviť aj bez návrhu určité zmluvné dojednanie za neprijateľné a teda za neplatné, však v tomto prípade nevyužil, a dojednanie o aplikácii Obchodného zákonníka na dotknuté úverové zmluvy 1 a 2 nekvalifikoval vo výrokovej časti tohto rozhodnutia za neprijateľné avšak iba z toho dôvodu, že v danom prípade okresnému súdu ani jednou zo sporových strán neboli predložené Všeobecné podmienky poskytnutia úveru žalovanej, kde sa takéto dojednanie malo nachádzať, aby ich okresný súd aj preskúmal.

38. Súčasne však okresný súd podotýka, že z jeho činnosti je mu známe, že uvedené dojednanie o aplikácii Obchodného zákonníka, ktoré dojednanie žalovaná používa v ňou dojednávaných spotrebiteľských zmluvách, bolo už opakovane právoplatnými rozhodnutiami súdov určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku [napr. rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5C/192/2014 zo 04.02.2015 v spojení s opravným uznesením z 24.06.2015 a v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/476/2015 z 19.07.2016; rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5C/119/2014 z 01.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/219/2015 z 02.07.2016; rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5 Csp 85/2018 z 21.08.2019 a pod.], pričom neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky súdy s poukazom na § 53 ods. 1 OZ odôvodňovali tým, že podľa § 54 ods. 1 OZ, sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa s tým, že je nesporné, že spotrebiteľovi/ľke v záväzkovom vzťahu so žalovanou ako dodávateľom poskytuje väčšiu právnu ochranu práva úprava zakotvená v Občianskom zákonníku ako v Obchodnom zákonníku, keďže ju vo vzťahu s dodávateľom chráni ako slabšiu zmluvnú stranu. Preto dojednanie, že záväzkový vzťah medzi spotrebiteľom na jednej strane a žalovanou ako dodávateľom na strane druhej, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, je zmluvným dojednaním, ktoré sa odchyľuje od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Súčasne súdy konštatovali, že uvedené zmluvné dojednanie nebolo dojednané individuálne, pretože spotrebiteľia nemohli ovplyvniť obsah Všeobecných obchodných podmienok a tieto Všeobecné obchodné podmienky neboli spotrebiteľom/ľkou ani podpísané.

39. Na základe preskúmaných úverových zmlúv 1 a 2, ktoré majú charakter zmlúv o spotrebiteľskom úvere, v súlade s cit. § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalovaná poskytla žalobkyni spotrebiteľské úvery a žalobkyňa sa zaviazala vrátiť jej poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľskými úvermi. Keďže zmluvy uzavreté medzi stranami sporu majú obidve charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musia obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverových zmlúv 1 a 2.

40. Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

41. V danom prípade, aby okresný súd mohol ustáliť, či žalobkyňou (spotrebiteľ) požadované priznanie jej vydania bezdôvodného obohatenia zo strany žalovanej (dodávateľ) je dôvodné a teda či žalovaná toto plnenie pozostávajúce z plnenia úrokov a poplatkov, prijala od žalobkyne (spotrebiteľky), hoci na to nemala právny dôvod, napr. práve z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverových zmlúv 1 a 2, okresný súd musel najsamprv v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa (žalobkyne) preskúmať, či dotknuté úverové zmluvy 1 a 2, okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahujú aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení § 11 ods. 1 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

42. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu 1 zo 14.11.2012, táto podľa okresného súdu neobsahuje obligatórne náležitosti podľa v rozhodnom čase účinného znenia cit. § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín jej konečnej splatnosti; úrokovú sadzbu zodpovedajúcu dobrým mravom a referenčnú úrokovú sadzbu; správnu ročnú percentuálnu mieru nákladov v súlade s dobrými mravmi a jej výpočet na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere 1; výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a ani priemernú RPMN.

43. Pokiaľ ide o náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie celkovej doby trvania úverového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou, podľa okresného súdu túto náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (v danom prípade taktiež absentuje, viď ďalej), a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalovaná (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Okrem toho, podľa okresného súdu údaj o dobe trvania úverovej zmluvy nie je možné stotožňovať ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 12 splátok), ktorými mala žalobkyňa jej poskytnutý úver žalovanej splatiť a to v uvedenom kontexte podľa okresného súdu už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko - dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak doba trvania úverového vzťahu ako aj počet splátok. V tomto smere podľa okresného súdu sa nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je taktiež explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bola žalovaná (dodávateľ) toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je tiež názoru, že zodpovednosť žalovanej za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], by nebolo možné prenášať ani na plecia spotrebiteľa (žalobkyne) s odvolávaním sa na jeho/jej matematické zručnosti a vyspelosť, pretože žalovaná (dodávateľ), ktorá podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje.

44. Na tomto mieste okresný súd uvádza, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve 1, v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah 1, medzi žalobkyňou a žalovanou za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu presvedčivosti svojho odôvodnenia sa okresný súd venoval aj ďalším žalobkyňou namietaným dôvodom.

45. Podľa okresného súdu v úverovej zmluve 1, nie je uvedený ani údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorou je uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, ktorý by v zmysle zákonnej dikcie mal byť uvedený presným označením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 z 27.05.2014), pričom aj v tomto prípade platí, že absenciu tejto zákonom obligatórne vyžadovanej zmluvnej náležitosti nie je možné suplovať (nahrádzať) ani údajom o dobe trvania úverového vzťahu (tiež absentuje) a ani údajom o počte splátok, a súčasne od spotrebiteľa vyžadovať, resp. od neho očakávať, že tieto údaje si zo zmluvy sám odvodí (vypočíta, domyslí a pod.) dovoľávajúc sa pritom jeho všeobecných elementárnych znalostí

alebo gramotnosti, pretože opakujem, dodávateľ ako podnikateľ musí mať nie len vedomosť o právnej regulácii svojej činnosti (v danom prípade poskytovanie úverov), ale musí mať na pamäti, že svoje služby poskytuje neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti a znalosti, preto zákonodarca, opäť majúť všetko toto už na pamäti, v záujme dať za dosť všetkým, zákonom reguloval, aké sú všetky zákonné náležitosti zmluvy o úvere podmieňujúce jej platnosť.

46. V úverovej zmluve 1 zo 14.11.2012 podľa okresného súdu taktiež absentuje údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie ročnej úrokovej sadzby ako aj uvedenie referenčnej úrokovej sadzby na ktorú by bola naviazaná výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Úrok z úveru je jedným z podstatných znakov definujúcich úverovú zmluvu a keďže okresný súd má za to, že dojednanie o ňom v danom prípade absentuje, t.j. absentuje dojednanie o podstatnej náležitosti úverovej zmluvy 1, ktorej časť od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, možno uzavrieť, že zmluva o úvere 1, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou je neplatná pre jej rozpor so zákonom v zmysle cit. § 39 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 OZ, a aj preto medzi jej účastníkmi nastáva režim bezdôvodného obohatenia podľa cit. § 451 a nasl. OZ, takže aj z tohto dôvodu je namieste, aby si účastníci vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov.

47. V súvislosti s obrannou argumentáciou žalovanej, že úroková sadzba, ako aj ďalšie zmluvné náležitosti sa nachádzali v samostatnom dokumente označenom ako „Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere“, okresný súd uvádza, že v danom prípade sa jedná iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa cit. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezaväzuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj v samotnej úverovej zmluve, tak ako to vyžaduje zákonná dikcia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré ustanovenie vyžaduje, aby tam uvedené náležitosti boli obligatónnymi náležitosťami bezprostredne spotrebiteľskej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami a nie iných, vznik úverového vzťahu „sprevádzajúcich“ formulárov, či žiadostí, ktoré navyše, tak ako je tomu aj v tomto prípade, nie súd spotrebiteľom signované na znak súhlasu byť nimi viazaný.

48. Okrem toho, mal okresný súd za potrebné reagovať aj na „náznak“ pripomienky (iba odkaz na judikatúru bez bližšieho odôvodnenia) žalovanej, že zmluva o úvere nemusí byť zásadne iba v jednom dokumente, ale zmluvné strany zaväzujúce dojednania môžu byť obsiahnuté aj napr. vo VOP alebo inak pomenovaných dokumentoch, s čím okresný súd v zásade ani nerozporuje, avšak podľa okresného súdu v spojení so spotrebiteľskou právnou úpravou, treba mať na zreteli, že pre klienta (spotrebiteľa) sú VOP záväznými iba do tej miery, do akej dojednania vo VOP nenahrádzajú, resp. sa nesnažia suplovať zákonom požadovanú „dohodu“ zmluvných strán o podstatných (obligatónnych) náležitostiach konkrétnej zmluvy a teda len do tej miery, do akej sa jednostranné prehlásenia veriteľa vo VOP nesnažia „vyšachovať“ (vyautovať) dlžníka (spotrebiteľa) z dohody na týchto podstatných náležitostiach zmluvy. Inými slovami, okresný súd nerozporuje ani nespochybňuje, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, okresný súd iba konštatuje, že zákonná požiadavka dohody zmluvných strán na podstatných zákonných obligatónnych náležitostiach tej ktorej zmluvy, t.j. požiadavka aby ohľadom podstatných náležitostí zmluvy bola dosiahnutá dohoda (konsenzus), ako dvojstranný právny úkon (prejav vôle) oboch zmluvných strán, nemôže byť nahradená (suplovaná) vyhláseniami vo VOP, ktoré sú vo svojej podstate iba jednostranným prehlásením jednej zo zmluvných strán (veriteľa), bez možnosti druhej zmluvnej strany (dlžníka, spotrebiteľa) ovplyvniť ich znenie. Preto, podľa okresného súdu VOP-ky áno ako záväzná súčasť zmluvy, ale len na konkretizáciu zmluvou už ustálených dojednaní oboch zmluvných strán a len v rozsahu konkretizácie tých povinností či podmienok zmluvného vzťahu, pre ktoré nie je zákonom vyžadovaný dvojstranný právny úkon, t.j. dohoda oboch zmluvných strán, ale postačuje iba jednostranné vyhlásenie veriteľa. Každá dohoda je dvojstranný právny úkon, t.j. prejav vôle dvoch zmluvných strán viažuci na seba právne účinky, ktorý prejav vôle by mal byť v tom ktorom jednotlivom prípade kvalitatívne identickým od oboch zmluvných strán (t.j. obidve sporové strany by mali svoj súhlas vyjadriť identicky napr. podpisom, pozn.), musí byť pre jej platnosť, táto dohoda uzavretá slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 OZ). Podľa okresného súdu zákonnej požiadavke určitého a zrozumiteľného uzavretia „dohody“ (dvojstranného prejavu vôle) o platení napr. poplatkov či úrokov (dohoda o úrokoch je podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy), nezodpovedá len prípadná zmienka o týchto inštitútoch vo VOP (jednostranný prejav vôle) bez toho, aby spotrebiteľ (dlžník) túto možnosť aj verifikoval svojim podpisom, pretože aj prípadné oboznámenie sa so znením VOP spotrebiteľom ešte neznamená, že spotrebiteľ (dlžník) s nimi aj súhlasí, t.j. že ohľadom ich znenia sa s veriteľom „dohodol“, ak sa navyše jedná o podstatnú náležitosť zmluvy (napr. úrok), ktorú

veriteľ iba „vpašoval“ medzi ostatné prehlásenia VOP, na ktoré je zo zákona veriteľ oprávnený, pretože sa na nich nevyžaduje dohoda (zhoda). Preto podľa okresného súdu síce VOP veriteľa, zaväzujú dlžníka aj keď ich nepodpísal, avšak iba potiaľ, pokiaľ sa tieto VOP týkajú iba prehlásení ku ktorým je jednostranne veriteľ oprávnený, t.j. k platnosti ktorých sa nevyžaduje „dohoda“, t.j. slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle obidvoch zmluvných strán.

49. Okresný súd poukazuje aj na ďalší nedostatok úverovej zmluvy 1 zo 14.11.2012 a to, že v úverovej zmluve 1, absentuje jej podstatná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, v súvislosti s v úverovej zmluve 1, uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy 1, s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve 1, nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalovanou (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité. S poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. j), § 19 ods. 1, 2 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy 1, vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platilo by, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatornými náležitosťami úverovej zmluvy 1, už podľa písmen g), i) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

50. V danom prípade navyše, podľa okresného súdu, v úverovej zmluve 1, uvedená RPMN sadzbou 300,29 %, je už na prvý pohľad dojednaním v rozpore s dobrými mravmi, keďže v jej dôsledku, aj v zmysle údajov uvedených vo výpise z klientskej zóny žalovanej, by pri úvere v sume 300,- Eur, bol dlh žalobkyne až v sume 3 174,70 Eur, čo žalovanou žalobkyni požičanú istinu úveru prevyšuje viac ako 10 - násobne, čo podľa okresného súdu bez ďalšieho možno kvalifikovať až ako úžeru a teda za neplatné dojednanie. Na tomto mieste okresný súd podotýka, že tvrdenie žalovanej, že v čase uzavretia úverovej zmluvy 1, nebol účinný cit. § 53 ods. 6 OZ sa nezakladá na pravde, pretože v tom čase nebol účinným iba § 1 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie obmedzuje výšku odplaty pri spotrebiteľských úveroch, avšak to neznamená, že v čase uzavretia úverovej zmluvy 1, žiadne zákonné obmedzenie v tomto

smere neexistovalo, pretože práve aj cit. § 53 ods. 6 OZ deklaroval, že pri spotrebiteľských úveroch nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, pričom pojem „podstatne“ je treba aplikovať ad hoc na podmienky tohto ktorého prípadu. V danom prípade navýšenie odplaty za úver oproti jeho istine o viac ako 10-násobok, podľa okresného súdu pri zohľadnení všetkých objektívnych faktorov [finančnú situáciu spotrebiteľa (žalobkyne); spôsob a mieru zabezpečenia jej záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti úveru], možno bezpochyby považovať za takú, ktorá podstatne prekračuje v rozhodnom období uzavretia úverovej zmluvy 1, požadovanú odplatu v obdobných prípadoch, pričom v tomto smere takéto navýšenie na viac ako 10-násobok neodôvodňuje ani skutočnosť, že žalovaná je nebankovou spoločnosťou a že zvyčajne sa stáva veriteľom klientov, ktorí nepochodia so žiadosťami o poskytnutie úveru v bankách, najmä z dôvodu nesplnenia podmienok jeho poskytnutia. Žalovaná totižto vystupuje ako dodávateľ - poskytovateľ spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom, čo predpokladá, nie len to (ako už bolo uvedené), že v rámci predmetu tejto svojej činnosti je znalou právnych predpisov upravujúcich poskytovanie úverov spotrebiteľovi ohľadne náležitostí právnych úkonov, ale aj to, že bude konať s odbornou starostlivosťou a dodržiavať tieto požadované náležitosti právneho úkonu a nebude konať v rozpore s dobrými mravmi (tzv. prezumcia znalosti práva). V danom prípade, vzhľadom na nebankový charakter žalovanej, by síce aj bolo možné akceptovať, obdobne ako pri úrokových sadzbách, ktoré sú napokon taktiež zahrnuté do RPMN (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 8Co/112/2014 z 18.12.2014), že dodávateľ (nebankovka) si stanovil vyššiu, ako v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy požadovanú odplatu za poskytnutý úver bankami, avšak len za predpokladu, žeby dodávateľ preukázal, z akého dôvodu tak učinil, t.j. či konkrétne okolnosti prípadu a situácia spotrebiteľa boli takého charakteru (napríklad také rizikové), že vyžadovali stanovenie určitej vyššej ako obvyklej odplaty, takže ak v tomto smere nebudú preukázané žiadne okolnosti odôvodňujúce iný záver a teda dodávateľ žiadne takéto okolnosti netvrdí ani nepreukáže, možno mať za to, že úver s odplatou za úver prevyšujúcou poskytnutú istinu úveru viac ako 10-násobne je v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené, okresný súd aj v tomto prípade, keďže žalovaná netvrdila, ani nepreukázala v okolnostiach veci potrebu, resp. dôvodnosť stanovenia tak vysokej RPMN (300,29 %), považuje túto odplatu za dojednanú v rozpore s dobrými mravmi.

51. Okrem toho, okresný súd tiež podotýka, že obdobne z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe aj to, že súdy [napr. Okresný súd Prešov sp. zn. 11C/42/2012 z 13.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/219/2013 z 21.08.2014; Okresný súd Bardejov sp. zn. 5Csp/23/2019 z 25.09.2019 a pod.], ako neprijateľné (a teda neplatné) zmluvné dojednanie kvalifikovali aj žalovanou (dodávateľ) v úverových zmluvách so spotrebiteľmi aplikované dojednanie o poplatku, ktorého 2/3 predstavujú náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou a to súdy dôvodiac tým, že dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. V tejto spojitosti súdy poukázali aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 z 03.05.2010, podľa ktorého poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné cit. „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchní krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie.“

52. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Z rozhodovacej činnosti súdov vyplýva, že za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch).

53. Inými slovami, okresný súd v okolnostiach veci dodáva, že žalovaná, ktorej podnikateľskou činnosťou bolo poskytovanie spotrebiteľských úverov širokej verejnosti, si nemohla spravodlivo nárokovať, aby všetky náklady s prevádzkovaním tejto jej činnosti vykonávanej v jej vlastný prospech za účelom dosiahnutia zisku, hradil bezozbytku spotrebiteľ tak, aby žalovaná v konečnom dôsledku túto svoju činnosť vykonávala bez akýchkoľvek nákladov a to doslova využívajúc, resp. zneužívajúc to, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu spotrebiteľ nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah a žalovaná súc si toho vedomá do týchto všeobecných štandardizovaných dojednaní „vpašuje“ aj prehlásenie spotrebiteľa o tom, že je uzročený aj s týmito nepríjemnými nákladmi za ktoré sa mu neposkytuje primerané protiplnenie. Táto ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nenechá, tak ako tomu bolo aj v tomto prípade. Takže aj v tomto prípade, by v prípade konštatovania o neprijateľnosti zmluvného dojednania týkajúceho sa platenia poplatkov za administratívne náklady žalovanej, čo sa však v tomto prípade ex offo zo strany okresného súdu nestalo, pretože žiadnu zo sporových strán, ako už bolo uvedené, mu neboli predložené Všeobecné podmienky úverov, aby ich mohol okresný súd preskúmať, by žalobkyňa (spotrebiteľ) nebola povinná platiť tieto poplatky, a to nie len z dôvodu bezpoplatkovosti úverovej zmluvy 1, kvôli absencii zákonných náležitostí, ale aj z dôvodu neprijateľného a teda neplatného dojednania týchto poplatkov.

54. Ďalej úverová zmluva 1, neobsahuje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to, v akom poradí a sume sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom na účely jeho splatenia podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky bude započítaných na splátku istiny úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejma okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť má byť v zmysle návestia cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie napr. amortizačnej tabuľky. Podľa okresného súdu, požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenú veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva 1 zo 14.11.2012 nespĺňa. Podľa okresného súdu, v tomto prípade nie je možné zamieňať požiadavku uvádzať priamo v úverovej zmluve presnú vnútornú skladbu (vnútorné členenie) každej splátky na istinu, úrok a poplatky s požiadavkou podľa ktorej, veriteľ (žalovaná) poskytne spotrebiteľovi (žalobkyňa) kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu na požiadanie a bezplatne amortizačnú tabuľku s týmto rozpisom, pretože ak by to bolo možné zamieňať, tak potom by opäť zákonodarca v cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, neuvádzal osve popri § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy aj poučenie o práve spotrebiteľa vyžiadať si od veriteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ale zákonodarca by uviedol len jednu z týchto požiadaviek ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy. Inými slovami, absenciu jednej z uvedených zákonných náležitostí úverovej zmluvy nie je možné nahrádzať resp. ospravedlňovať ďalšou resp. inou jej zákonnou náležitosťou. Pokiaľ ide o uvedenú náležitosť úverovej zmluvy okresný súd v tomto podoporne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co/50/2015 z 31.03.2016, ako aj na jeho najnovšiu judikatúru sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorých sa Krajský súd v Prešove vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

55. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit. „Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom

dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže urobiť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematickeho vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

56. Napokon v úverovej zmluve 1 zo 14.11.2012 absentuje aj uvedenie priemernej RPMN, ako obligatórnej zmluvnej náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch.

57. Vzhľadom na uvedené okresný súd dospel k jednoznačnému záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni z úverovej zmluvy 1 zo 14.11.2012, spočívajúceho v sume o ktorú žalobkyňa preplatila sumu jej reálne poskytnutého úveru (300,- Eur) o sumu pripadajúcu na jej príslušenstvo, k úhrade ktorého nebola žalobkyňa povinná, keďže v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné pre absenciu vyššie uvedených zákonných náležitostí považovať úverovú zmluvu 1 zo 14.11.2012 za bezúročnú a bezpoplatkovú. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, z vykonaného dokazovania (z úverovej zmluvy 1, ako aj z výpisu z klientskej zóny žalovanej, ktoré výpisy žalovaná nespochybnila) je zrejmé, že žalobkyni bol reálne poskytnutý úver v sume 300,- Eur, pričom žalobkyňa zaplatila na jeho splatenie sumu 1 124,48 Eur, takže možno mať za to, že žalovaná sa na úkor žalobkyne obohatila o sumu príslušenstva, ktoré žalobkyňa pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná platiť a to v sume 824,48 Eur (1 124,48 - 300), ktorej zaplata sa žalobkyňa podanou žalobou domáha a ktorú sumu okresný súd žalobkyni z úverovej zmluvy 1, aj priznal.

58. Obdobne z vyššie podrobne rozvedených dôvodov mal okresný súd za to, že aj úverovú zmluvu 2 zo 14.01.2013, je potrebné považovať v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, za bezúročnú a bez poplatkov, z dôvodu, že v nej taktiež podľa okresného súdu absentujú obligatórne náležitosti podľa v rozhodnom čase účinného znenia cit. § 9 ods. 2 písm. f), i) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch a to doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere; referenčná úroková sadzba

a úroková sadzba zodpovedajúca dobrým mravom a to aj v interakcii na to, že úver bol žalobkyni poskytnutý nebankovým subjektom; výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere 2. Okrem toho okresný súd podotýka, že aj napriek tomu, že žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe deklarovala, že k úverovej zmluve 2, bola so žalobkyňou uzavretá aj „Dohoda o plnení v splátkach“, kde mal byť uvedený aj rozpis platieb jednotlivých splátok, na ktorých sa mali zmluvné strany v tejto dohode dojednať, na platby, ktoré by sa započítavali na úhradu istiny, úrokov a poplatkov, táto dohoda okresnému súdu žalovanou predložená nebola. Navyše úverová zmluva 2, bola okresnému súdu žalobkyňou taktiež predložená bez znenia Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a tieto v rámci svojej procesnej obrany nepredložila ani žalovaná.

59. Na margo úverovej zmluvy 2 zo 14.01.2013, sa okrem už vyššie uvedených dôvodov žiada okresnému súdu ešte podotknúť, že ani v danom prípade nemožno mať za to, že odplata za žalobkyni poskytnutý úver, ktorý jej bol poskytnutý v sume 450,- Eur, bola dojednaná v súlade s dobrými mravmi, keďže v jej dôsledku, aj v zmysle údajov uvedených vo výpise z klientskej zóny žalovanej, pri úvere v sume 450,- Eur, bol dlh žalobkyne až v sume 5 588,58 Eur, čo žalovanou žalobkyni požičanú istinu úveru prevyšuje viac ako 12 - násobne, čo podľa okresného súdu bez ďalšieho možno kvalifikovať za neplatné dojednanie v rozpore s dobrými mravmi.

60. Vzhľadom na uvedené okresný súd dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni aj z úverovej zmluvy 2 zo 14.01.2013, spočívajúceho v sume o ktorú žalobkyňa preplatila sumu jej reálne poskytnutého úveru (450,- Eur) o sumu pripadajúcu na jej príslušenstvo, k úhrade ktorého nebola žalobkyňa povinná, keďže v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné pre absenciu vyššie uvedených zákonných náležitostí považovať úverovú zmluvu 2 zo 14.01.2013 za bezúročnú a bezpoplatkovú. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, z vykonaného dokazovania (z úverovej zmluvy 2, ako aj z výpisu z klientskej zóny žalovanej, ktoré výpisy žalovaná nespochybnila) je zjavné, že žalobkyni bol reálne poskytnutý úver v sume 450,- Eur, pričom žalobkyňa zaplatila na jeho splatenie sumu 993,32 Eur, takže možno mať za to, že žalovaná sa na úkor žalobkyne obohatila o sumu príslušenstva, ktoré žalobkyňa pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná platiť a to v sume 543,32 Eur (993,32 - 450), ktorej zaplata sa žalobkyňa podanou žalobou domáha a ktorú sumu okresný súd žalobkyni z úverovej zmluvy 2, aj priznal.

61. Vzhľadom na uvedené tak okresný súd uzavrel, či titulom bezúročnosti a bezpoplatkovosti obidvoch úverových zmlúv 1 a 2, žalobkyňa nebola povinná zaplatiť titulom tohto príslušenstva úverov, žalovanej sumu celkovo 1 367,80 Eur (824,48 + 543,32), k vráteniu ktorej žalobkyni, okresný súd vo výroku I. toho rozhodnutia žalovanú zaviazal.

62. V danom prípade, žalovaná (dodávateľ) námietku premlčania žalovaného nároku v konaní vyslovene neuplatnila, iba vo svojom vyjadrení žalovaná polemizovala so stanoviskom žalobkyne v žalobe, že na daný prípad je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu, keďže podľa žalobkyne sa žalovaná, súc si vedomá nedostatkov v ňou spotrebiteľom predkladaných úverových zmluvách, napriek tomu „nepoučila“ a obdobných nezákonností sa vedome a úmyselne dopustila aj v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou.

63. V kontexte uvedenej polemiky, okresný súd len podotýka, že pokiaľ ide o vyriešenie otázky, či na daný prípad je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, tak podľa väčšinovej rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove (napr. sp. zn. 21Co/72/2014), žalovaná je obchodnou spoločnosťou, je poskytovateľom spotrebiteľských úverov na profesionálnej báze, preto sa predpokladá u tejto spoločnosti vyššia odborná úroveň a dodržiavanie právnych predpisov vzťahujúcich sa na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalovaná pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj oveľa väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia týchto zákonných povinností. V čase uzatvárania úverových zmlúv žalobkyne so žalovanou už niekoľko rokov platili ustanovenia o spotrebiteľských úveroch a rovnako aj o spôsobe a podmienkach uzatvárania zmluvy, ktoré sú upravené v Občianskom zákonníku, ako aj v zákone o spotrebiteľských úveroch. V interakcii na aktuálnu rozhodovaciu prax v zmysle, ktorej by v okamihu kedy na strane dodávateľa (žalovanej) došlo k bezdôvodnému obohateniu, mal súd skúmať danosť jeho (rozumej dodávateľa) zavinenia za toto obohatenie, vo forme jej úmyselného

konania (v kontexte s Trestným zákonom či už priameho alebo nepriameho úmyslu), aby mohlo byť ustálené, že na daný prípad je v zmysle cit. § 107 ods. 2 OZ potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu, okresný súd podotýka, že preukázanie úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť je preukazovaním vedomia dodávateľa, t.j. jedná sa o preukazovanie nehmotnej veličiny, resp. vnútorného nehmotného postoja dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť, ktorý tak z tohto dôvodu možno ustáliť iba vzhľadom na objektívne okolnosti prípadu, ktoré by tento postoj mohli navonok materializovať. Jednou z takýchto objektívnych okolností veci je nepochybne skutočnosť, že žalovaná (dodávateľ) neuvedením v úverovej zmluve všetkých zákonom o spotrebiteľských úveroch požadovaných náležitostí, nepochybne takto obchádzala zákon o spotrebiteľských úveroch a toto jej konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V tomto smere sa žalovaná nemôže vyhovárať na svoju nevedomosť a teda na nedbanlivosť o jej ne/ znalosti potreby týchto zákonných náležitostí v úverových zmluvách, pretože práve poskytovanie úverov je elementárnym dôvodom jej podnikateľskej existencie, ktorej esenciálnym predpokladom je znalosť žalovanej o právnom rámci regulujúcom túto jej podnikateľskú činnosť, ktorej cieľom, nepochybne tak, ako pri akejkoľvek inej podnikateľskej činnosti, je dosiahnutie zisku (viď. Obchodný zákonník), avšak pravidlom by malo byť, že zisk by mal byť dosiahnutý zákonne. Podľa okresného súdu, ak pre občianskoprávne vzťahy platí zásada „nevedomosť zákona neospravedlňuje“, o to viac táto zásada platí v spotrebiteľsko-dodávateľských vzťahoch a o to viac na strane dodávateľa, ktorý svoju podnikateľskú činnosť vykonáva na profesionálnej úrovni a teda s dôverou spotrebiteľa v túto jeho profesionalitu, ktorej imanentnou súčasťou je bezpochyby aj znalosť zákonov túto činnosť regulujúcich. Aj keby okresný súd pripustil, že žalovaná nechcela dojednať úverovú zmluvu so žalobkyňou v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko je možné uveriť, že žalovaná nevedela, čo môže takýmto konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebola uzročená. Konanie žalovanej nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarcu pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s 10-ročnou objektívnu premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo, t.j. kedy boli zo strany žalobkyne vykonané jednotlivé úhrady splátok úveru. Žaloba bola podaná 14.02.2018, pričom žalobkyňa vykonala úhrady po uzatvorení úverových zmlúv zo 14.11.2012 a zo 14.01.2013, od doby ktorej do podania žaloby, evidentne 10-ročná objektívna premlčacia neuplynula. Úlohou súdu však v tomto type sporu nie je iniciatívne vyhľadávať a nachádzať dôvody, ktoré by potvrdili tvrdenia žalovanej o nie danosti jej úmyslu bezdôvodne sa na úkor žalobkyne (spotrebiteľa) obohatiť a teda , ktoré by potvrdili jej tvrdenia o potrebe aplikovať na daný prípad 3-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, ak navyše žalovaná (dodávateľ) má v tomto spore status silnejšej strany sporu, ktorá tieto svoje tvrdenia nepodporila žiadnymi dôkazmi.

64. Podľa § 232 ods. 3 CSP „Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

65. Okresný súd v danom prípade vzhliadol potrebu prihliadnuť na mimoriadnu situáciu v súvislosti s následkami pandémie nebezpečnej nákazlivej choroby, preto okresný súd považuje za odôvodnené v tejto situácii, využiť jemu zákonom dané oprávnenie predĺžiť lehotu na priznané plnenie, a z tohto dôvodu okresný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi jej prisúdenú čiastku v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

66. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

67. Podľa § 255 ods. 2 CSP „Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

68. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

69. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

70. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, v zmysle ktorého tak v konaní plne úspešnej žalobkyňi priznal voči

neúspešnej žalovanej 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.). Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.